

Sygn. akt IV CSK 14/18

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku G.Ł., R.M., N.M.

i A.G.

przy uczestnictwie B.G.

z udziałem Prokuratora Prokuratury Okręgowej w B.

o przyjęcie do szpitala psychiatrycznego bez zgody,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 23 lutego 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w B.

z dnia 25 stycznia 2017 r., sygn. akt II Ca [...],

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

II. przyznaje adw. O.R. ze Skarbu

**Państwa - Sądu Okręgowego w B. kwotę 120 (sto
dwadzieścia) zł, powiększoną o należny podatek od towarów i
usług, z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej
uczestniczce w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Uczestniczka B.G. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 25 maja 2017 r., opartą na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego art. 12 i art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (jedn. tekst: Dz.U. z 2017 r. poz. 882 ze zm.). Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, skarżąca podniosła, że w sprawie „wystąpiło istotne zagadnienie prawne w kontekście zastosowania przez oba Sądy art. 29 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego” i sprowadza się ono do pytania „czy każdą stwierdzoną chorobę psychiczną i anormalność (...) należy traktować jako wymagającą podjęcia leczenia w systemie zamkniętym.”

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga jest oczywiście uzasadniona. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy powołane przez skarżącego okoliczności stanowią przyczyny kasacyjne wymienione w przepisie.

W wypadku powołania się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. konieczne jest przedstawienie określonego problemu prawnego na tle konkretnych przepisów, przekonanie w drodze stosownej argumentacji prawnej, że jest to zagadnienie nowe, dotychczas nierozwiązane, a zarazem wywołujące poważne trudności w jego rozstrzyganiu, a ponadto wykazanie, na czym polega jego uniwersalne znaczenie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 12 grudnia 2013 r., IV CSK 384/13, niepubl.).

Skarżąca tak rozumianego zagadnienia nie przedstawiła, ograniczając się do postawienia kwestii, która w kontekście dalszych jej uwag jednoznacznie wskazuje, że skarżącej chodziło jedynie o poddanie kontroli Sądu Najwyższego prawidłowości zastosowania w konkretnych okolicznościach sprawy powołanych

w skardze przepisów prawa materialnego, nie zaś rzeczywistego wyjaśnienia określonego, poważnego, abstrakcyjnego problemu prawnego, wywołującego poważne wątpliwości i dotychczas nierozwiązanego.

Uczestniczka wadliwie połączyła uzasadnienie wniosku z uzasadnieniem podstaw skargi, nie przedstawiając przy tym wymaganych argumentów mających przekonać o wystąpieniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., lecz skupiając się na przedstawianiu okoliczności faktycznych i własnej wersji stanu faktycznego. Sąd Najwyższy w swym ustabilizowanym i jednolitym orzecznictwie wyjaśnił, że uzasadnienie wniosku oraz podstaw to dwa niezależne elementy skargi, pełniące odmienne funkcje, a zatem nie mogą być ze sobą utożsamiane bądź traktowane zamiennie i wymagają przedstawienia odrębnej, właściwej dla każdego z nich argumentacji prawnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52), o czym skarżący najwyraźniej zapomniał.

Dostrzeżone uchybienia w zakresie przepisów postępowania mogłyby być z urzędu uwzględnione przez Sąd Najwyższy jedynie wówczas, gdyby prowadziły do nieważności postępowania, której w sprawie nie stwierdzono.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym rozstrzygnięto stosownie do § 14 ust. 1 pkt 3 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 1714 ze zm.).

jw